

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακὲ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις Αισώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου : ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρωμένη

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἑξωτερικῷ φρ. χρυσᾷ 15.
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31ν Ὀκτωβρίου τοῦ Γ' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ' ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσιν τὴν συνδρομὴν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΔΩΡΕΙΤΑΙ

εἰς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς τοὺς προπληρώοντας τὴν ἑτησίαν συνδρομὴν των, ὡς καὶ εἰς τοὺς νέους ἐγγραφησομένους :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

κομψὸν τομίδιον περιέχον : τὴν *Εἰρήνην*, τὴν *Δύστηνον Γυναικα*, τὴν *Φωτεινὴν*, τὸν *Λακωνισμόν*, τὰ *Στρογγυλὰ Λόγια*, *Μεθύσου Τέλος*, τὸν *Εὐτυχὴ Γάμον*, καὶ τὴν *Ζηλοτυπίαν*.

ΑΥΤΟΓΕΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ἡ Βιολέττα ἐλευθερωθεῖσα, εἶδε τότε δύο ξίφη λάμποντα, περιστρεφόμενα ὡς μετέωρα ὑπεράνω κεφαλῶν κλονιζομένων, εἶδε τῇδε κακεῖσε γενόμενα κενὰ τινα μεταξὺ τοῦ πλήθους, δύο ἵππους σκιρτῶντας, δύο ἄνδρας σπαθίζοντας καὶ παρὰ τοὺς πόδας αὐτῶν τὸν Δεῶντ ἐλευθέρων καὶ δακρυρροοῦντα, ὅστις ἐγονυπέτει ὡς νὰ ἦτο ἐνώπιον ἀγγέλων σωτῆρων.

Ὁρμησε πρὸς τὴν κλίμακα ἵνα εὐχαριστήσῃ καὶ αὐτὴ τοὺς δύο ἐλευθερωτάς. Ὁ πρὸ τοῦ πύργου χῶρος εἶχε καθαρισθῇ καὶ ἦτο ἔρημος τῶν σκαπανέων, ὅπως τὸ ἑσωτερικὸν εἶχε καθαρισθῇ ὑπὸ τῶν σωματοφυλάκων καὶ ἦτο ἔρημον πάσης τροφῆς. Ἡ καταπτοηθεῖσα σπεῖρα, διασπαρεῖσα καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, ἔτρεχε πάσῃ σπουδῇ ἐπὶ τὰ ἴχνη τῶν ἱππέων.

Ἄλλ' ἡ Βιολέττα ἔσχε δυνάμεις ἐπαρκεῖς μόνον ὅπως ὑπερασπισθῇ ἑαυτὴν καὶ ὑπερασπίσῃ καὶ τὸν σύζυγόν της. Μόλις εὗρεθῃ ἀπηλλαγμένη, μόνῃ, σωθεῖσα καὶ

εὐθὺς ἀπέμεινεν ὥσπερ καρφωμένη εἰς τὸ ἔδαφος, παράλυτος, κλονιζομένη, ἂν δὲν ὑπῆρχε δὲ ἐδῶλόν τι, τὸ ὅποῖον νὰ δεχθῇ ἐνῶ κατέπιπτε τὰ νεναρκωμένα μέλη της, θὰ κατέπιπτεν ὕπτιος.

Ἡ θαυμαστὴ ὅμως αὕτη βοήθεια, ἡ τόσον ἐγκαίρως φθάσασα, δὲν κατήρχετο ἐξ οὐρανοῦ. Ὁ κύριος Ρυβαντέλ ἀντιστράτηγος, εἰς ὃν εἶχεν ἀνατεθῇ ἡ διοίκησις ὀκτὼ ταγματῶν καὶ πέντε ἰλῶν, εἶχε μείνει ὀπισθεν, καθὰ εἶπομεν. Ἦτο γενναῖος μαχητὴς καὶ ἐντιμὸς ἀνὴρ, μὴ ἀγαπῶν τὰ μεγαλεῖα, ἕνεκα τούτου δὲ πλέον ὑπερήφανος καὶ εὐρέθιστος ἀπέναντι τῶν πριγκίπων καὶ τῶν μεγάλων ἀνωτέρων του.

Ἦτο ἀνὴρ ρέπων πρὸς τὸ ἀντιπολιτεύεσθαι, ὡς θὰ ἔλεγον σήμερον, ὁμοιάζων κατὰ τοῦτο πρὸς τὸν Κατινὰ, ἀλλ' ὁ χαρακτήρ των δύο ἦτο διάφορος. Ὁ Κατινὰ ἦτο ἡπιος, εὐγενής, ἐπιφυλακτικός, σιωπηλὸς ὅτε ἡ Αὐλὴ τὸν ἠδίκει. Ὁ Ρυβαντέλ ἦτο ὀργίλος, πεισματώδης, φιλόνεικος. Αἱ ιδιότητές του ὅμως αὗται δὲν τὸν ἡμπόδισαν, διότι ἦτο ἀνδρείοτατος καὶ πλουσιώτατος καὶ τὰ δύο ταῦτα προτερήματά του τὸν καθίστων ἀγαπητὸν εἰς τοὺς στρατιώτας.

Ὁ Ρυβαντέλ, γινώσκων ὅτι εἶχεν ἐμπροσθέν του τὸν δοῦκα τῆς Βανδώμης, ἕνα πρίγκιπα ἐξ αἵματος καὶ ὀπισθεν του τὸν κύριον Βουφλέρ, ἕνα μεγιστᾶνα, καθόλου δὲν ἐμερίμνα νὰ κολακεύσῃ τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον ἐκ τῶν δύο ἀνωτέρων του, ἐτήρει τὴν θέσιν του μεταξὺ τῶν δύο, ἀναθεὶς τὴν διοίκησιν τῆς φάλαγγός του εἰς ἕνα ταξίαρχον καὶ φροντίζων νὰ μὴ προσεγγίσῃ πολὺ εἰς τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν ἢ τὴν ὀπισθοφυλακὴν ἐκ φόβου μή πως ἐπιπλεχθῇ καὶ φιλονεικήσῃ πρὸ τῆς μελετωμένης ἐκστρατείας.

Χάριν τοῦ εἰρηνικοῦ τούτου σκοποῦ ἐβάδιζε μόνος μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του καὶ ἐνός θεράποντος ὡς ἀπλοῦς ἐθελοντῆς, ἀφίπων νὰ καλπάζῃ μόνος του ὁ ἵππος του, ὃν αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχεν ἀναθρέψῃ καὶ ἐβλεπε τὰ πεδία δι' ὧν διήρχετο κάμωνων παρατηρήσεις ἐπὶ τῆς συγκομιδῆς.

Μακρόθεν, ὅτε ἔφθανεν ἐπὶ τινος ὑψώματος, ἐβλεπε πρὸ αὐτοῦ τὰς ἴλας τοῦ ἱππικοῦ ἐξεγειρούσας τὸν κονιορτόν· ὀπισθεν διέκρινε τὰς πυκνὰς φάλαγγας καὶ τὰς δώδεκα ἴλας τοῦ κυρίου Βουφλέρ, παρ' ὃ ὁ δοῦξ τοῦ Μαὶν ὑπηρετεῖ ὡς ὑποστράτηγος ἐν τῇ ἐκστρατείᾳ ἐκείνῃ, περίστασις ἀξιοσημείωτος, διότι χάρις εἰς αὐτὴν ὁ μαρκήσιος Βουφλέρ εἶχε πραγματικὴν Αὐλὴν περίξ αὐτοῦ.

Αἰσθανόμενος ἑαυτὸν ἐλευθέρων μεταξὺ τῶν δύο ἐκείνων δυνάμεων ἀνέπνεεν ἐλευθέρως τὸν ἀέρα, ἐκροτάλιζε τὸ μασιγίόν του καὶ ἐχαριεντίζετο προσηνῶς μετὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ του καὶ μετὰ τοῦ γηραιοῦ του θεράποντος, ὅστις ἡσθάνετο ἕνεκα τούτου ποῖάν τινα στενοχωρίαν.

Ὅταν ὁ Ρυβαντέλ, τὴν πρωΐαν, εἶδε τὸν κύριον δοῦκα τῆς Βανδώμης νὰ σταματήσῃ ἐν Οὐδάρδ, ἔπειτα τὸν κύριον Βιλλεμὺρ νὰ σταθμεύσῃ ἐπίσης, ἐφοβήθη μὴ ἐπέλθῃ ὁ συνωστισμὸς, ὁ προσερχόμενος κατ' ἀνάγκην εἰς τοιαύτας περιστάσεις καὶ ἐπιφέρων τὸν θυμὸν τῶν διαφόρων στρατιωτικῶν ἀποσπασμάτων, διὸ ἔπεμψε τὸν ὑπασπιστήν του, ὅπως βεβαιωθῇ περὶ τῶν συμβαινόντων.

Ἀπομείνας μόνος μετὰ τοῦ θεράποντος του, ἤρχισε ν' ἀνιᾶ, ὁπότε, παρὰ τὴν ἄκραν τοῦ παρακειμένου μικροῦ δάσους, εἶδεν ἵππους φυλασσομένους ὑπὸ τινος ἱπποκόμου, ἱππεύοντος ἐπὶ ἡμίονον.

Τρεῖς ἱππεῖς, ἐπωφελοῦμενοι τοῦ ἡλίου, ὅστις ἐχρύσου τὴν χλοερὰν κλιτὺν τῆς ὁδοῦ, εἶχον ἐπανοποθεῖσι ἐπὶ τοῦ χόρτου λιτὰς προμηθείας. Φιάλη οἴνου, τὰ λείψανα πλακοῦντος καὶ ξηροὶ τινες καρποὶ ἀπετέλουν τὸ πρόγευμα. Ἄλλ' ἐκ τῶν τριῶν δαιτυμόνων εἰς μόνος μετεῖχε τοῦ προγεύματος. Καὶ οὗτος ὅμως ἔτρωγε βραδέως, σχεδὸν ἀκουσίως, ρίπτων βλέμμα στοργῆς ἐπὶ τῶν δύο συντρόφων, τοῦ αἰτινες, πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερά του καθήμενοι, ἔκλινον τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους των καὶ ἔπαιζον ἀσυνειδήτως, ὁ μὲν μετὰ τῶν μακρῶν ὧτων μέλανος καὶ λευκοῦ σκύλακος, ὁ δὲ μετὰ τῆς κυνηγετικῆς του μαχαίρας.

Ὁ Ρυβαντέλ ἔστη ὅπως ἀπολαύσῃ τῆς

εἰκόνας ταύτης πλήρους μελαγχολίας καὶ χάριτος· ὁ τρώγων ἦτο βραχύσωμος ἀνὴρ στρογγύλος καὶ ἐρυθρὸς μὲ τὴν κόμην μιζοπόλιον. Ἐφερεν ἔνδυμα μέλαν, μαλίνας περικνημιδίας, σανδάλια ἀντὶ ὑποδημάτων, καίτοι ὤφειλε νὰ ταξειδεύσῃ ἔφιππος. Θὰ ἦτο ἱερεὺς ἢ ἡγούμενος.

Ἐκ τῶν δύο περιλύπων συντρόφων, ὁ θωπεύων τὸν κύνα ἦτο ὠραῖος καὶ ἰσχυρὸς νεανίας ἔχων μέλαιναν κόμην, ὑψηλὸν ἀνάστημα καὶ φέρων πένθιμον ἔνδυμασίαν, ὁ ἕτερος δὲ ἀσθενὴς νεανίσκος, ξανθὸς ὡς ὁ χρυσός, μολοντόι ἦσαν μέλαιναί αἱ βλεφαρίδες τῶν χαμαὶ νεύόντων ὀφθαλμῶν του.

Ὁ θόρυβος, ὃν προὔξενησαν πλησιάζοντες τὸν ὄμιλον οἱ τρεῖς ἵπποι τοῦ Ρυβαντέλ, οἱ χρεμετισμοὶ τῶν, ὅτε διέκριναν τοὺς ἄλλους ἵππους, προὔκალεσε τὰς ὑλακὰς τοῦ κυνός, ἔκαμε δὲ τὸν ὑψηλὸν μελαγχχοῦν νέον, νὰ στραφῇ. Ὁ Ρυβαντέλ εἶδε τότε γνωστὴν φυσιογνωμίαν.

— Μπα διάβολε! εἶνε ὁ Λαβερνῆ, ἀνέκραξεν.

Ὁ Γεράρδος, — διότι αὐτὸς ἦτο — ἡγέρθη μετὰ σπουδῆς καὶ ἔδραμε πρὸς συνάντησιν τοῦ στρατηγοῦ, ἀνακραζών.

— Κύριε Ρυβαντέλ! . .

Οἱ ἕτεροι δύο ἄνδρες, ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ νεανίσκος, ἡγέρθησαν ἅμα ἀκούσαντες τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅπερ τοῖς ἐνέπνεε σεβασμόν. Ὁ κύων ἔπαυσεν ὑλακτῶν καὶ κατεκλίθη πλησίον τοῦ ἱερέως.

— Στρατηγέ μου, εἶπεν ὁ Γεράρδος, μετὰ πόσης χαρὰς σὰς ἐπαναβλέπω.

— Κι' ἐγὼ πόσον ἐκπλήσσομαι, προσέθηκεν ὁ Ρυβαντέλ, διότι ἐνόμιζον ὅτι εὐρίσκεσθε εἰς τὸ στρατεῦμα τοῦ Κατινά.

— Ἦμην πράγματι, στρατηγέ μου, εἶπεν ὁ Λαβερνῆ μεθ' ὑποκώφου φωνῆς.

— Διατὶ λοιπὸν σὰς εὐρίσκω ἐνταῦθα; Ὁ Κατινά δὲν ἔπαυσεν εἰσέτι μαχόμενος κατὰ τοῦ δουκὸς τῆς Σαβοΐας. Ἀ! συγγνώμην! . . προσέθηκεν αἰφνης ἅμα ὡς παρετήρησε τὸ πένθος τοῦ νέου, λυπηρὰ τις ἀπώλεια ἴσως σὰς ἠνάγκασε νὰ ἐπανέλθῃτε.

— Ἡ μήτηρ μου, εἶπεν ὁ Γεράρδος διὰ φωνῆς ὑποτρόμου.

Ὁ Ρυβαντέλ ἔκυψεν ἀπὸ τοῦ ἐφιππίου του καὶ περιέβαλε διὰ τῶν βραχιόνων του τὸν τράχηλον τοῦ Γεράρδου ἐναγκαλιζόμενος αὐτὸν μετὰ στοργῆς.

— Θ' ἀφιππεύσω, εἶπε, καὶ οὕτω θὰ συζητήσωμεν κάλλιον. Ποῶν ἔχετε ἐκεῖ μαζί σας; Τὸν ἀδελφόν σας; τὸν γραμματέα σας.

— Στρατηγέ μου, ὁ νέος οὗτος δὲν εἶνε ἀδελφός μου, διότι τὸν μόνον, ὃν εἶχον, ἀπώλεσαμεν πρὸ πολλοῦ. Εἶνε κατὶ τι πλέον ἢ ἀδελφός μου, εἶνε ὁ κύριος Βελαίρ, ὁ φίλος μου. Ὁ γέρον εἶνε ὁ παιδαγωγός μου, ὁ ἀββάς Ἰασπίνας.

Ὁ Ρυβαντέλ ἀπεκαλύφθη. Ὁ Ἰασπίνας, ἀπομαΐας τὸ στόμα του, καὶ ὁ Βελαίρ διευθετήσας τὴν κόμην του, ἐχαίρετισαν εὐσεβῶς καὶ μακρόθεν τὸν στρατηγόν.

— Στρατηγέ μου, εἶπεν ὁ Γεράρδος,

σὰς παρακαλῶ, μὴ σταματήσετε ἐδῶ· ὁ νεανίας οὗτος κρύπτεται. Ὑπέπεσεν εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Λουβοᾶ καὶ ἀποφεύγει ὁσον τὸ δυνατόν νὰ φανῇ. Σεῖς, στρατηγέ μου, εἰσθε τόσο γνῶστός, τόσο μεγάλη εἶνε ἡ λάμψις τῆς θέσεώς σας, ὥστε ἂν διήρχοντο ἀπ' ἐδῶ νέα στρατεύματα, θ' ἀνεκαλύπτετο ὁ καυμένος αὐτὸς νέος.

— Ἀ! κρύπτεται, ἀπήντησεν ὁ στρατηγὸς παρατηρῶν μετ' ἐνδιαφέροντος τὴν συμπαθεῖ μορφήν τοῦ Βελαίρ, κατὰ μέγαν ἐγκλημα θὰ διέπραξεν. Ἐν τούτοις, εἶνε ἀληθὲς ὅτι διὰ ν' ἀπαρέσκη τις εἰς τὸν κύριον Λουβοᾶ δὲν χρειάζεται καὶ πολὺ, προσέθηκεν ὁ Ρυβαντέλ χαίρων, διότι παρουσιάζετο ἡ εὐκαιρία νὰ ἐκφέρῃ ἕνα δηκτικὸν ὑπαινιγμὸν κατὰ τοῦ ὑπουργοῦ.

Ὁ Γεράρδος ἐστέναξεν.

— Καλὰ λοιπὸν! ἐξηκολούθησεν ὁ στρατηγός, θὰ ἐξακολουθήσω τὴν πορείαν μου· ἵππεύσατε, Λαβερνῆ, διότι θὰ με συνοδεύσετε. Ὁ καλὸς ἀββάς μετὰ τοῦ νεανίου θὰ μᾶς ἀκολουθήσωσι μακρόθεν, θὰ τοῖς χρησιμεύσωμεν ὡς πρόσκοποι καὶ θὰ τοὺς υπερασπισθῶμεν ἐν ἀνάγκῃ. Διότι ἐπὶ τέλους ὁ Λουβοᾶ δὲν εἶνε πανίσχυρος ἐν Γαλλίᾳ, εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ ἐν ἐξῆψει, διάβολε! Λοιπὸν ἔλθετε, φίλε μου, ἔχω νὰ σὰς εἶπω χίλια πράγματα καὶ διατάξατε νὰ μοι δοθῇ ἕν τεμάχιον ἐξ ἐκείνου τοῦ πλακοῦντος, τὸ ὁποῖον ὁμολογῶ ὅτι θὰ ἔτρωγον εὐχαρίστως. Θὰ τὸ καταδροχίσω εἰς τὸν δρόμον· οὕτω δὲ θ' ἀποφύγω νὰ γευματίσω ἀπόψε μετὰ τῶν τῶν ἐκείνων πριγκήπων.

Ὁ θεράπων ἐσπευσε νὰ λάβῃ ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἀββά καλὸν τεμάχιον πλακοῦντος, ὅπερ ὁ Βελαίρ ἔθηκεν ἐπὶ πλατέος φύλλου συκομωρέας. Ἐν τούτοις ὁ Γεράρδος, σφίγγας τὴν χεῖρα τῶν συντρόφων του, ἵππευσεν. Ὁ Ρυβαντέλ κατεβρόχθισε μὲ ὄρεξιν τὸ τεμάχιον, ἔπιεν ἐκ τῆς φιάλης, ἐχαίρετισε καὶ ἀπῆλθε πλησίον τοῦ Γεράρδου, θαυμάζων ὅλον ἐν τὸν Ἰασπίνον, ὅστις ἐναπέθετεν ἐπείγοντως ἐν λευκῇ χειρομάκτρῳ τὰ λείψανα τοῦ προγεύματος, διατάσσων τὸν θεράποντα νὰ τὰ κρύψῃ ἐν τῷ ὁδοπορικῷ σάκκῳ. Τὸ κυνάριον, μόλις εἶδε τὸν Γεράρδον ἔφιππον, καὶ ἐπήδησεν εὐκίνητον ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου, ἐνθα ἐτοποθετήθη, ἐκτείνων τοὺς πόδας, ὡς τὸ ἄρνιον ἐπὶ τῶν ὤμων τοῦ καλοῦ ποιμένου.

— Ἀς μὴ πηγαίνωμεν τόσο γρήγορα, εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ, δὲ ἔχομεν τίποτε νὰ φοβηθῶμεν ἡμεῖς. Δόξα τῷ Θεῷ, εἰμεθα ἐν ἐν εὐνοίᾳ.

— Ἡ εὐνοία περιορίζεται εἰς ὑμᾶς μόνον, στρατηγέ μου, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος.

— Πῶς! Ἐχετε παράπονα; Ἀφ' οὗ ὁ Κατινά ἔγραψε περὶ ὑμῶν καὶ τῆς καλῆς σας διαγωγῆς εἰς Σταφφάρδην. Δὲν εἰσθε εὐχαριστημένους ἐκ τῆς διοικήσεως ἣν σὰς ἀνέθηκαν διὰ τὴν ἐκστρατεῖαν ταύτην;

— Δὲν μοι ἔδωκαν καμμίαν διοίκησιν, στρατηγέ μου;

— Πῶς! Θὰ ὑπηρετήσητε πάλιν, ὡς ὑπολοχαγός; Δὲν σὰς ἀνέτεθη τοῦλάχιστον ἡ διοίκησις λόγου;

— Δὲν θὰ ὑπηρετήσω ποσῶς καὶ δὲν εἶμαι πλέον οὔτε ὑπολοχαγός, κύριε· με ἀπέταξαν!

Ὁ Ρυβαντέλ ἀνεσκίρτησεν ἐπὶ τοῦ ἵππου του.

— Ὑμεῖς! . . ἀξιωματικὸς φρόνιμος ὡς κόρη, καὶ γενναῖος ὡς λέων. Σὰς ἀπέταξαν! Καὶ ποῖος ἄρα γε;

— Ἐκεῖνος ὅστις συνήθως ἀποτάσσει, ὁ κύριος Λουβοᾶ.

— Τί τοῦ ἐκάματε λοιπὸν, Λαβερνῆ;

Ὁ Γεράρδος ἐδίστασε πρὸς στιγμήν. Ἐδυσφόρει, διότι ἠναγκάζετο νὰ ἐπανεέλθῃ διὰ τῆς μνήμης εἰς τὴν σχολιὰν καὶ ὀδυνηρὰν περίοδον τῶν συμφορῶν του. Ἀλλ' ὁ μεθ' οὗ ὠμίλει μὲ τόσῃν εἰλικρινείᾳ τὸν ἐκύτταζεν, ὥστε πᾶσα ἐπιφύλαξις θὰ ἦτο προσβολὴ δι' αὐτόν. Διηγῆθη λοιπὸν εἰς τὸν Ρυβαντέλ τὴν καλωσύνην τοῦ Κατινά, κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς ἐν Σταφφάρδῃ μάχης, τὴν ἀφοσίωσιν τοῦ Βελαίρ, τὴν φυγὴν τῆς Ἀντωνέττης, τὴν σκληρότητα τοῦ Λουβοᾶ πρὸς τὴν νεανίδα ταύτην καὶ τὸν θάνατον τῆς κυρίας Λαβερνῆ, ἣν ὁ ἀνόσιος ὑπουργὸς εἶχε φονεύσει, ἐνῷ εὐρίσκετο εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ υἱοῦ της.

— Ἀνάθεμα! ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ὁ δαίμων τῆς κολάσεως, ἀνέκραξεν ὁ Ρυβαντέλ ὅλως συγκινημένος ἐξ οἴκτου καὶ ὀργῆς. Πῶς! σὰς καταδιώκει, διότι ὑπερασπίσθητε τὴν μητέρα σας καὶ τὴν μνηστὴν σας;

Ὁ Γεράρδος ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ ἐπενδύτου του τὴν ἐξῆς ἐπιστολὴν τοῦ ὑπουργοῦ, ἣν ἐπέδειξε τῷ στρατηγῷ.

«Κύριε Γεράρδε Λαβερνῆ.

Ὁ βασιλεὺς δὲν ἀγαπᾷ τὴν ἑλλειψὶν πειθαρχίας καὶ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς ἀνωτέρους, καὶ ἐκτὸς τῆς ὑπηρεσίας ἀκόμη. Μετὰ τὴν μνησίν, ἣν ὑπέβαλαν πρὸς αὐτόν, ἡ αὐτοῦ Μεγαλειότης σὰς ἀφαίρει τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπολοχαγῶ, ὃν εἶχεν εὐδοκῆσαι νὰ σὰς ἀπανείμῃ. Θὰ μένητε δὲ ὑπὸ κράτησιν ἐξ ἡμῶν εἰς τὸν πύργον σας.

«Μιχαὴλ Λουβοᾶ».

— Ὡ! ἐπιθύρῃσεν ὁ στρατηγός· αὐτὸ εἶνε πολὺ! . . Ἀν ἔκαμναν εἰς ἐμὲ παρομοίαν ἀδικίαν! . .

— Σεῖς εἰσθε ἀνώτατος ἀξιωματικὸς, στρατηγέ μου, καὶ φοβοῦνται νὰ τῷ κάμουν. Ἐγὼ εἶμαι ἐπαρχιώτης εὐγενῆς, ἀπλοῦν ἄτομον, καὶ μὲ μίαν πνοὴν ἐξαφανίζομαι. . . ἐκμηδενίζομαι.

— Καυμένε Λαβερνῆ! . . εἶπε μὲ οἰκειότητα ὁ στρατηγός· ἀλλὰ τώρα τὸ συλλογίζομαι! . . Εἶσαι ὑπὸ δυσμένειαν, ὅσον καὶ ὁ φίλος σου ὁ Βελαίρ· εἶσαι ὑπὸ περιορισμὸν, καὶ οἱ ἐξ ἡμῶν δὲν παρήλθον εἰσέτι σκέψου καλῶς εἰς τί ἐκτίθεσαι, ἀπέναντι τοιοῦτου τέρατος, ὡς ὁ Λουβοᾶ! Εἶνε ἱκανὸς νὰ σὲ τουφεκίσῃ. Τί διάβολο! Πρέπει νὰ προσέχῃς. . . κανεὶς δὲν θὰ δυνήθῃ νὰ σὲ σώσῃ, ἀγαπητέ μου νέε· διατὶ ἐκτίθεσαι τόσο ἐν εἰς τοὺς δρόμους τὴν ἡμέραν, ἀπέναντι εἰκοσι πέντε χιλιάδων ἀνθρώπων, ἐξ ὧν οἱ ἡμίσεις δύνανται νὰ σὲ ἀναγνωρίσωσιν. Αὐτὸ εἶνε ἀφροσύνη.

— Στρατηγέ, εἶνε ἀληθές, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, φοβοῦμαι μόνον μήπως σὰς δυσχερестήσω· εὐχαριστῶ διὰ τοὺς καλοὺς σας λόγους. Ἐγὼ ἐπιστρέφω, ὅπως συν-

αντήσω τοὺς φίλους μου, σεῖς δὲ ἐξακολουθήσατε τὸν δρόμον σας, διότι εἶνε φόβος μήπως μᾶς ἴδωσιν ὁμοῦ.

Ὁ στρατηγὸς ἐθεώρησεν ἑαυτὸν προσβεβλημένον.

— Δὲν μοῦ λέγεις, Λαβερνή, μήπως μ' ἐκλαμβάνεις διὰ κανένα δειλόν. Καὶ ἀπὸ πότε ὁ Ρυβαντέλ φοβεῖται τὰς σχέσεις τῶν διατελούντων ἐν δυσμενεῖα; Μήπως εἶμαι χωροφύλαξ διὰ νὰ σὲ συλλάβω εἰς τὸ μέσον τοῦ δρόμου; Μήπως εἰς τὸν διορισμὸν μου ὡς ἀντιστρατήγου εἶνε ἀναγεγραμμένον τὸ καθήκον νὰ μυντεύω τὰς ἀντιπαθείας τοῦ Λουβοᾶ, καὶ ν' ἀναγνωρίζω ἐκ τῆς μορφῆς τῶν ἀνθρώπων, ἐὰν εἶνε ἐλεύθεροι ἢ καταδεδικασμένοι εἰς περιορισμὸν; Κάμε μου τὴν χάριν νὰ μὴ σὲ μέλη δι' ἐμέ, ὡς φροντίζωμεν περὶ σοῦ κάλλιον. Ὅτι σοῦ εἶπον προήρχετο ἐξ ἀπλῆς περισκέψεως· γνωρίζω τὸν Λουβοᾶ καὶ τοὺς κατασκόπους τοῦ μετὰς θηριώδεις ἐνεργείας του. Σὲ εἰδοποίησα τῶρα ὡς προχωρήσωμεν.

Ὁ Γεράρδος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ γενναίου στρατηγοῦ καὶ τὴν ἐσφιγξεν ἐν ἀφοσιώσει.

— Προεῖδον τὰ πάντα, εἶπεν, ἐρχόμενος ἐνταῦθα καὶ περιμένω πάντα κίνδυνον.

— Ὡρα καλὴ! ἀλλὰ μήπως εἶνε ἀδικρίσια νὰ σ' ἐρωτήσω τί σκοπεύεις νὰ πράξης;

— Στρατηγέ μου, πλαιέ μου φίλε, εἶσθε ἐξ ἐκείνων τῶν εὐγενῶν ἀνθρώπων, πρὸς οὓς μετὰ χαρᾶς ἀνακοινοῖ τις τὰ μυστικά του. Εἰς τὴν ἐπαρχίαν μου, ὅπου διέμενον τεθλιμμένοι μετὰ τὸν θάνατον τῆς τάλαιπώρου μητρός μου, ἔμαθον ἀορίστως ὅτι προπαρεσκευάζετο ὁ καταρτισμὸς φοβεροῦ στρατοῦ. Ἐγένοντο ἐνέργειαι εἰς τὰς ἐπαρχίας, κρυφίως συνελέχθησαν ἐργάται καὶ νεοσύλλεκτοι, καὶ αἱ ἀποθήκαι ἐκενώθησαν. Βαθυμὲν ἠκολούθησα τὸ ρεῦμα, ὅπως ἴδω πῶς ποῖον μέρος ἤθελον καταλήξῃ ἅπασαι ἐκεῖναι αἱ προπαρεσκευαί, οἱ ρύακες μὲ ἔφερον εἰς τὸν ποταμόν, ὁ ποταμὸς εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐπὶ τέλους ἐπέστην, ὅτι ὁ Λουβοᾶ μελετᾷ νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τῆς Φλάνδρας, καὶ ν' ἀποκλείσῃ αὐτὴν ὡς τὴν Σαρλερώ καὶ νὰ ἐπιχειρήσῃ ἔσως καὶ κατὰ τῆς Ὀστένης.

— Πιθανόν, ἀπήντησεν ὁ Ρυβαντέλ· ἀλλ' ἐν τιμῇ, ἡμεῖς οὐδὲν γινώσκουμεν. Ἄπασαι αἱ διαταγαὶ μᾶς ἦλθον συγχρόνως. Ὁ Βουρλέρ, ὁ δούξ τῆς Βανδώμης, ὁ Λουξεμβούργ, ὁ Ζοαγιέζ, ὁ κύριος Σουβίξ, ὁ κύριος δούξ καὶ ἐγώ, ἀπήλθομεν τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ὥραν, ὀφείλοντες νὰ τελέσωμεν τὴν αὐτὴν πορείαν. Τὰ σώματα αὐτῶν ἀποτελοῦσι μέχρι τοῦδε στρατὸν ἐξήκοντα χιλιάδων ἀνδρῶν· ὅπισθεν ἡμῶν καὶ μεθ' ἡμῶν βαδίζουσι στρατεύματα, ἅτινα δὲν γνωρίζομεν, πυροβολικόν, ὅπερ ὑπολογίζω εἰς ἑκάτον τηλεβόλα τοῦλάχιστον, μετὰ φορτηγῶν ἀμαξῶν δι' ἐν ἑκατομμύριον λιτρῶν πυρίτιδος. Εἶνε τεράστιον. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ τρόφιμα καὶ τὰς

προμηθείας, αὐτὰ ὑπερβαίνουσι πᾶσαν ἰδέαν. Εἶδον χθὲς πεντακοσίας φορτηγούς ἀμαξὰς νὰ μεταφέρωσι ξύλα διὰ τὸ μαγεῖρεϊον. Ἡ σειρά των ἐξετείνεται ἐπὶ δύο λεύγας. Εἰς τί θὰ χρησιμεύουν πάντα ταῦτα; Ὁ βασιλεὺς ἔσως δὲν γνωρίζει τίποτε περὶ τούτου, ἀλλ' ὁ Λουβοᾶ τὸ γνωρίζει καλῶς, καὶ εἶνε λαμπρὰ ἐργασία αὐτῇ, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν.

— ὦ! νάϊ, εἶπεν ὁ Γεράρδος, ὁ κύριος Λουβοᾶ εἶνε μεγαλοφυΐα· δύνασθε νὰ τὸν ἀποκαλέσητε δαίμονα, καὶ εἶνε πράγματι ὁ δαίμων τοῦ κακοῦ. Καὶ ὅμως, κύριε Ρυβαντέλ, τὸ καταχθόνιον αὐτοῦ πνεῦμα, ὅπερ ἐπιφέρει πανταχοῦ τὴν ἐρήμωσιν καὶ τὴν φθοράν, τὴν μάστιγα αὐτὴν, ἣτις ἐξωλόθρευσεν δις τὸ Παλατινάτον, πέρυσιν ἀκόμη ἀνεπανορθώτως, τὸν κολοσσὸν αὐτόν, καθ' οὗ ὅπως τὸν κρημνίσωσι, συνήνθρωσαν ἅπαντες οἱ ἡγεμόνες τῆς Εὐρώπης, εἰς κόκκος ἄμμου, ἐν ἄτομον, θὰ τὸν καταστρέψῃ. Ὁ Λουβοᾶ θὰ παρευρεθῇ ἀναμφιδόλως εἰς τὴν ἐκστρατείαν, ἣν προπαρεσκευάζει, δι' ὃ ἦλθον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ φονεύσω τὸν Λουβοᾶ, προσέθηκε ψυχρῶς ὁ Γεράρδος προσηλῶν τοὺς ζωηροὺς ὠραίους τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν ἐξημμένην ὄψιν τοῦ Ρυβαντέλ.

— Αἱ, αἱ!... διάβολοι! παραπολύ βιάζεσαι, νεαρέ μου φίλε, ἀπήντησεν ὁ στρατηγός· δὲν ἀποδοκιμάζω τὸν σκοπὸν σου, ὅχι δὲν θὰ παρεπονέμην ἂν ἀπηλλασσόμην τοῦ Λουβοᾶ, πῶς· ἀλλὰ μὲ ποῖα μέσα;

— ὦ! στρατηγέ μου, μὲ τὸ μέσον τοῦ στρατιώτου καὶ τοῦ εὐγενοῦς, εἶπεν ὁ Γεράρδος, τύπτων τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του.

— Ὅριστε! Καὶ μήπως νομίζεις ὅτι εἰς ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν δύναται νὰ μονομαχήσῃ μὲ ἕνα ὑπολοχαγόν τῶν δραγόνων;

— Δὲν εἶμαι πλέον ὑπολοχαγός, ἀφ' οὗ ἀπετάχθην. Ἐπιστρέφω ἀνεξάρτητος εἰς τὰς τάξεις τῶν εὐπατριδῶν· ὁ κύριος Λαβερνή, νομίζω, ὅτι ἀξίζει ὅσον καὶ ὁ μαρκήσιος Λουβοᾶ.

— Παιδίον! ὁ Μιχαήλ, ὁ υἱὸς τοῦ Μιχαήλ, δὲν μονομαχεῖ. Ὁ βασιλεὺς δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψῃ εἰς αὐτόν, καὶ θὰ σὲ ἀποκεφαλίσουν, φίλε μου.

— Ἄς ἤμην καὶ βέβαιος περὶ τούτου! εἶπεν ὁ Λαβερνή μετὰ λυπηροῦ μειδιάματος.

— Πῶς! θὰ σὲ νυχαιρίσῃ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; τὸ ὀρέγεται;

— Καὶ διατί ὅχι, στρατηγέ μου; Τί ἔχω νὰ πράξω ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, ὁπότεν ἡ μήτηρ ἀπῆλθεν, ἐνθα... ἐν ἑτερον προσφιλὲς πρόσωπον δὲν θὰ ἐπαυρεθῇ πλέον; Ἡ θρησκεία, ἀπαγορεύει εἰς τοὺς χριστιανούς τὴν αὐτοχειρίαν, ἀλλὰ τοὺς ἐπιτρέπει ἐτέρωθεν ν' ἀποθάνωσιν ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος, ἀφοῦ ἐξεδίκησαν τὴν μητέρα των! Ὅθεν θὰ συναντήσω τὸν κύριον Λουβοᾶ καὶ θὰ τῷ ἀνακοινώσω τὴν πρότασίν μου· θὰ ἀρνηθῇ, εἶμαι βέβαιος, ὅπως καὶ ὑμεῖς. Τότε θ' ἀπευθυνθῶ πρὸς τὸν Κουρτανβώ, τὸν πρωτότοκον υἱὸν του... τὸν ὁ-

ποῖον θὰ φονεύσω, ἔπειτα εἰς τὸν κύριον Μπαρβεζιέ... ἔπειτα...

— Θὰ καταστρέψῃς λοιπὸν ὅλην τὴν φωλεάν; Πόσον σπεύδεις.

— Θὰ ἐξαφάνισω τὴν γενεάν ταύτην, ὡς ὁ Λουβοᾶ ἐξηφάνισε τὴν τιμὴν μου καὶ τὴν χαρὰν μου!... ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος ἐν φοβερᾷ ἐξάψει!

— Ἡσύχασε δά, εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ. Μετρίασου... ἄφησε κανένα διὰ σπόρον. Ὁ Λουβοᾶ εἶνε ὁμολογουμένως ὁ χειρίστος πολίτης τῆς Γαλλίας, ἀλλὰ μὴ λησμονῆς ὅχι ἔχει καὶ προτερήματα· ὡς γνωρίζεις, αὐτὸς διερρύθμισε τὸν στρατὸν μας! Ἐννοῶ τὴν ὀργάν σου, ἀλλὰ ζητήσατε ἕτερον μέσον ἐκδικήσεως. Γνωρίζεις κανένα εἰς τὴν Αὐλήν;

— Κανένα δὲν γνωρίζω καὶ δὲν ἐπιθυμῶ κανένα νὰ γνωρίσω. Ἄκουσε, στρατηγέ μου, μὴ ἐναντιοῦσθε εἰς τὴν ἀπόφασίν μου, ἣτις εἶνε ἀμετάτρεπτος.

— Ἄκουσε καὶ τι, ὅπερ σοῦ λέγω χαμηλοφώνως, ἀφ' ὅσα ἀκούω ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, καὶ μετὰ τὴν συρροὴν τῶν μικρῶν καὶ μεγάλων πριγκίπων, οὓς βλέπω ἐπὶ κεφαλῇ τῶν στρατιωτῶν, μοι ἐπηλθεν ἀπὸ τῆς χθὲς παρὰ δόξης ιδέα. Ὅτι δηλαδὴ ὁ Λουβοᾶ δὲν θὰ ἔλθῃ μόνος νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὴν ἐργασίαν, τῆς ὁποίας ἡμεῖς εἴμεθα ὄργανα. Ὁ βασιλεὺς ἐνδέχεται νὰ ἔλθῃ διὰ νὰ παρευρεθῇ εἰς τὰ πρῶτα πολεμικὰ ἔργα τοῦ προσφίλους τοῦ υἱοῦ, τοῦ δουκὸς Μαίνης.

— Ὁ βασιλεὺς! εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Σιωπὴ! φυλάξου μὴ ἐπαναλάβῃς αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω οὐδ' εἰς αὐτὴν τὴν σκιά σου. Συμπεραίνω λοιπὸν· ἡ πρόθεσίς σας τοῦ νὰ φονεύσητε τὸν Λουβοᾶ δὲν θὰ ἦτο ἀπολύτως κακὴ, ἐὰν ὁ Λουβοᾶ συνῆναι νὰ φονευθῇ. Ἡ δὲ ιδέα σου τοῦ νὰ προσκαλέσῃς εἰς μονομαχίαν τὸν υἱὸν τοῦ ρηθέντος Μιχαήλ δὲν μοῦ φαίνεται πρακτικὴ. Ἄς ὑποθέσωμεν ὅτι θὰ ἐφόνευε τὸν Κουρτανβώ καὶ τὸν Μπαρβεζιέ, δὲν θὰ ἐφόνευε ὅμως καὶ τὸν τέταρτον υἱόν, τὸν ἄββα Λουβοᾶ, διότι νομίζω ὅτι εἰς ἄββα δὲν μονομαχεῖ· θὰ ἔμενον λοιπὸν ἀκόμη τέσσαρες μικροὶ Λουβοᾶ, ἀφοῦ πάντες συμποσοῦνται εἰς ἐπτά. Παραίτησε αὐτὴν τὴν ιδέα· περίμενε τὸν βασιλέα, ἐὰν θὰ ἔλθῃ, ὅπερ δὲν ἐπιβεβιαῖ, ἀλλ' ὅπερ εἶνε πιθανόν, καὶ ἐγώ, ὅστις λέγω ὅτι σκέπτομαι ὑψηλοφώνως καὶ καθαρῶς, σὲ πέρνω ἀπὸ τὸ χέρι τὴν ἡμέραν μάχης τινός, ὅτε τὸ ἰδικόν μου χέρι θὰ εἶνε μελανόν καὶ τὸ ξίφος μου ἐρυθρόν καὶ σὲ παρουσιάζω εἰς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα τὸν βασιλέα καὶ ἐὰν ὤφειλον ἀκόμη νὰ περάσω ἐπάνω ἀπὸ τὰ πτώματα τῶν ἐπτὰ Λουβοᾶ καὶ τοῦ πατρός των.

— Εἶσθε ἐξάιρετος φίλος καὶ ἰσχυρὸς προστάτης, στρατηγέ μου· ἀλλὰ, σκεφθῆτε καλῶς τί μοῦ λέγετε. Ἐὰν ὁ βασιλεὺς ἀποκρούσῃ τὴν αἰτησίαν μου;

— Τότε θὰ ἴδωμεν.

— Θὰ εἶνε ὅμως πολὺ ἀργά, ἀφοῦ θὰ εἶμαι δεσμευμένος.

— Ἀναλαμβάνω ὑπ' εὐθύνην μου τὸ ταξιδίόν σου.

— 'Αλλ' ἔως νὰ ἔλθῃ ἡ στιγμή τῆς παρουσίας μου πρὸς τὸν βασιλέα, ἐὰν ἀνακαλυφθῶ πρὶν καὶ μὲ ὀδηγήσωσιν εἰς τὸν Λουδοά ;

— 'Αλλὰ νομίζεις ὅτι διατρέχεις πάντοτε αὐτὸν τὸν κίνδυνον, περιπλανώμενος φανερά κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον !

— Ναί, ἀλλὰ τὸ ἔκαμνον ἐπὶ τούτῳ, ὅπως μὲ ὀδηγήσουν εἰς τὸν κύριον Λουδοά καὶ τῷ ἀπευθύνω τὴν πρόσκλησίν μου ἀπ' εὐθείας.

— Παράδοξος ἀνθρώπος ! ἐψιθύρισε ὁ Ρυβαντέλ· ἐκτίθεται εἰς παρόμοιον κίνδυνον, συνοδευόμενος ὑπὸ φίλου, ὅστις διατρέχει μεγαλύτερον κίνδυνον ἢ αὐτός ὁ ἴδιος καὶ ἐνὸς ἀββά, ὅστις εἶνε ἱκανός, τὸ πολὺ — πολὺ, νὰ τὸν ἐνθαρρύνῃ, ὅπου θὰ τὸν ὀδηγήσουν ἔμπροσθεν τοῦ οὐλαμοῦ, ὅστις θὰ τὸν τουφεκίσῃ.

— Στρατηγέ μου, δὲν πρέπει νὰ εἰπῇτε αὐτὰ εἰς τὸν ἀγαπητόν μου ἀββά 'Ιασπίνον, ἀπήντησε ὁ Γεράρδος μειδιών.

— Διατί λοιπόν ;

— Διότι εἶχεν αὐτὸς ὅλως διόλου ἄλλην ιδέαν· ὅσον ἀφελὴς καὶ σᾶς φαίνεται, ἤθελε τίποτε ὀλιγώτερον παρὰ νὰ μεταβῇ εἰς Βερσαλλίας.

— Αὐτὸς εἰς Βερσαλλίας !

— Τίποτε ὀλιγώτερον σᾶς λέγω ! Ἦτο μάλιστα πεπεισμένος, ὡς μοι ἔλεγεν, οὐ μόνον ὅτι θὰ πείσῃ τὸν βασιλέα, ὅτι εἶμαι ἀθῶς, ἀλλὰ καὶ ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ μὲ προβιβάσωσιν εἰς στρατάρχην.

— Εἰς στρατάρχην ;

— Καὶ αὐτὸ φαίνεται ἐλάχιστον εἰς τὸν 'Ιασπίνον. Δὲν εἰδεύετε τί εἶνε ὅταν τοῦ καταβιβαίῃ καμμία ιδέα εἰς τὸ κεφάλι.

— Πρέπει νὰ προσέξῃς ! θὰ εἶνε ἴσως τρελλός. Μοῦ φαίνεται πῶς τὸ ἐκατάλαβα κάπως ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του ! Εἶνε ἱκανὸς νὰ σὲ καταστρέψῃ !

— "Οχι, ὄχι, στρατηγέ μου, ὁ 'Ιασπίνος δὲν σκέπτεται πάντοτε, καὶ ὅταν ἡ κεφαλὴ εἶνε κενή, ὁ ὀφθαλμὸς δὲν ἐκφράζει τίποτε, ἀλλ' ὅταν ὁ 'Ιασπίνος σκέπτεται, νὰ εἰσθε βέβαιος ὅτι σκέπτεται δι' ἐμὲ καὶ τὴν εὐτυχίαν μου. Ἄν προσκαίρως παρητήθῃ τῆς ιδέας τοῦ νὰ μὲ προβιβάσῃ εἰς στρατάρχην, ἂν ἦλθεν ἐδῶ μαζί μου, ἀντὶ νὰ μεταβῇ εἰς Βερσαλλίας, τὸ ἔπραξε, διότι φοβεῖται μὴ κάμω καμμίαν ἀφροσύνην.

— Ἀκουσέ με, ἀγαπητέ μου νέε, κρύψε τὸν ἀββά σου εἰς ἕνα κουτί· τὸν φίλον σου Βελαίρ εἰς ἕνα ἄλλο· κρύψου καὶ σὺ εἰς κενὴν τρίτον· κάμε εἰς αὐτὰ μερικὰς τρύπας διὰ ν' ἀναπνέετε. Κολλῶ ἐγὼ εἰς αὐτὰ τὰ κουτιά μερικὰς ἐπιγραφάς, τὰ φυλάττω μεταξὺ τῶν ἀποσκευῶν μου καὶ εἰς τὴν κατάλληλον ἡμέραν, σᾶς ἀποκαλύπτω.

16

ΚΑΤΟΠΤΕΥΣΕΙΣ

— Ὁ Γεράρδος ἀπήντησε δι' ἐνὸς μειδιάματος εἰς τοὺς ἡχηροὺς γέλωτας τοῦ ἀγαθοῦ στρατηγού, ὅπου αἰφνης διέκρινον ἐν τῇ ἀμφιλύχῃ τῆς ἐσπέρας σκιάς τινος

ἀνθρώπων, ἐρχομένων πρὸς αὐτοὺς καὶ ἀσθμαίνοντων, διὰ χειρονομίῶν δὲ καὶ κραυγῶν φρίκης καλούντων εἰς βοήθειαν.

— Αἱ, τί τρέχει ! ἀνέκραξεν ὁ Ρυβαντέλ σταματήσας τὸν ἵππον του, ὅπως ἀναγνωρίσῃ καλλιὸν τὸν κίνδυνον πρὶν ἢ ὁρμήσῃ εἰς αὐτόν. Μήπως ὁ ἐχθρὸς διέβη τὰ σύνορα καὶ ἀπώθησε τὴν ἔμπροσθοφυλακὴν μας ; Ἡ μήπως ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης ὁ Γουλιέλμος τῆς Ἀγγλίας μᾶς παρεσκεύασε τὴν αὐτὴν ἐκπληξίν, τὴν ὁποίαν ἐσκοπεύομεν νὰ τῷ κάμωμεν ; Ἀκουσε, Λαβερνῆ, τὸ πιστόλιον εἰς τὸ χέρι καὶ ἄς σπύσωμεν !

— Βοήθειαν ! βοήθειαν ! ἐφώναζον πλησιάζουσαι αἱ θλιβεραὶ σκιαί.

— Εἶνε χωρικοί... γυναῖκες, εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Οἱ ὅποιοι φεύγουν, ἔνεκα ἐχθρικῆς ἐπιδρομῆς, ἀπήντησε ὁ στρατηγὸς ἐπιμένων εἰς τὴν ιδέαν του.

Ὁ Γεράρδος ἔδραμε πρὸς τινὰ τῶν φυγάδων καὶ τὸν ἠρώτησε· ἔμαθε δὲ ὅτι σῶμα πεζικοῦ ἐπολιόρκει καὶ ἐλεηλάτει πλησίον κείμενον πύργον.

— Πεζικόν ! τὸ ἰδικόν μου ἴσως ; ἀνέκραξεν ὁ Ρυβαντέλ. Διάβωλε, ἄς ἴδωμεν τί συμβαίνει, Λαβερνῆ !

Καὶ ἐκέντησε τὸν ἵππον του.

— Λέγουσι, στρατηγέ, ὅτι εἶνε ἡ οἰκία προμηθευτοῦ τινος τῆς τροφοδοσίας.

— Ἀ ! τότε διαφέρει, ἄς μὴ βιασθῶμεν.

— Ναί, στρατηγέ μου, ἀλλ' οἱ στρατιῶτάί μας δὲν εἶνε ληστὰι καὶ εἰς τροφοδότης δὲν εἶνε Ὁλλανδός.

— Ἐχεις δίκαιον· ἄς σπύσωμεν.

Καὶ οἱ δύο ἵπποις ἤλασαν ἀπὸ ρυτῆρος.

Γνωρίζομεν τὰ ἐπίλοιπα. Εἶδομεν τὴν φυγὴν τῶν σακαπνέων καὶ τὴν φοβερὰν ἐνέργειαν τῶν δύο ξιφῶν. Ἀφῆσαμεν τὸν Δεβῶτ, γονυπετῇ ἐνώπιον τῶν σωτῆρων του, τὸν Λαγκομπέρζ κεκρυμμένον ὑπὸ τὴν κλίνην του, τὸν ἐπιστάτην καὶ τὸν πάρεδρον, δὲν ἠξεύρομεν ποῦ, τὴν Βιολέτταν ἀκίνητον καὶ παγωμένην εἰς τὸν προθάλαμον τοῦ πρώτου πατώματος.

Πέριξ τοῦ Ρυβαντέλ, μὲ τὴν αὐτὴν ταχύτητα, μετ' ἧς ἔσπευσε καὶ αὐτός, εἶχον συναθροισθῇ οἱ χωρικοὶ τοῦ Οὐδάρδ ἐνθαρυνόμενοι ὑπὸ τῆς ιδέας, ὅτι εἰς στρατηγὸς ἤρχετο εἰς βοήθειάν των.

— Μὰ τὴν ἀλήθειαν, εἶπεν ὁ στρατηγὸς εἰς τὸν Δεβῶτ, ἀφοῦ αὐτὸς καὶ ὁ σύντροφός του ἀρίππευσαν καὶ ἐνεπιστεύθησαν τοὺς ἵππους των εἰς εἰκοσι χεῖρας προθυμοποιηθείσας ν' ἀναλάβωσιν αὐτούς, καλὰ τὴν ἐγλυτώσατε, κύριε τροφοδότα, πιστεύω ὅτι αὐτοὶ οἱ κακοῦργοι ἤθελαν νὰ σὲ κρεμάσουν !

— Ἰδοὺ καὶ τὸ σχοινί, προσέθηκεν ὁ Δεβῶτ, ὅστις ἤσθάνετο τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀπηγγονιζόμενον μόνον ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ κινδύνου.

— Ἐφθάσαμεν ἐγκαίρως.

— Ἀλλ' ἤκουσα καὶ μίαν γυναῖκα νὰ φωνάζῃ μοῦ φαίνεται, εἶπεν ὁ Γεράρδος.

— Ἦτο ἡ καυμένη ἢ γυναικίά μου, κύριε στρατηγέ.

— Διάβωλε, αὐτὴ δὲν εἶνε τροφοδότις

καὶ δὲν εἶχεν δικαίωμα νὰ τὴν κρεμάσουν. Ὡστόσον ἰδοὺ τὰ κατορθώματα τῶν ἀθλίων αὐτῶν σακαπνέων, ὅταν τοὺς ἀφίουν ἐλευθέρους ! Καὶ τὸ ἐλαφρὸν ἵππικόν ποῦ εἶνε ;

Ὁ Δεβῶτ διηγήθη τὰ συμβάντα.

— Τὸ προεῖδα, εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ. Εἶχον θέσει ἐπίτηδες τοὺς χωρικοὺς ὀπισθεν τῶν εὐγενῶν, διὰ νὰ προλάβω αὐτὰ τὰ δυστυχήματα. Πρέπει νὰ ἔχῃς ὑπ' ὄψιν σου, Λαβερνῆ, ὅταν θὰ γείνῃς στρατηγός, νὰ μὴ ἀφίνης ποτὲ εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ τὸν χωρικόν, τὸν ὁποῖον ἔχεις ἐξοπλίσει. Εἶνε παιδίον, εἰς τὸ ὅποιον δίδουν ἕνα σπαθὶ εἰς τὸ χέρι· ἢ θὰ βγάλῃ τὰ μάτια του ἢ κάποιον θὰ σκοτώσῃ.

— Ἀγαπητέ μοι κύριε, ἀπήντησε ὁ Γεράρδος, ἐάν ποτε θὰ γείνω στρατηγός, ὡς ὑμεῖς, θὰ γείνῃτε στρατάρχης τῆς Γαλλίας, θὰ ἐνθυμῶμαι εἰσέτι τὰ καλά σας μαθήματα, τῶν ὁποίων θὰ ἐπωφεληθῶ ἐξ ὅλης μου καρδίας. Ἀλλὰ, στρατηγέ μου, εὐαρεστηθῇτε νὰ μεριμνήσῃτε ὀλίγον περὶ τοῦ πτωχοῦ τούτου ἀνθρώπου, ὅστις ἀδύμονεϊ.

— Τί ζητεῖ, ἀφοῦ ζῇ.

— Ἀναμένει τὴν ἀδειάν σας, ὅπως μεταβῇ καὶ καθουσχάσῃ τὴν σύζυγόν του. Δὲν ἔχει οὕτω, κύριε, ὅτι σᾶς ἐνόησα καλῶς ;

— Μάλιστα, κύριε ἀξιωματικέ, εἶπεν ὁ Δεβῶτ, μάλιστα, σῶτέρ μου.

— Εἶμαι ἀπλοῦς εὐπατριδῆς, κύριε, δὲν εἶμαι ἀξιωματικός, ἀλλὰ λογιζομαι πολὺ εὐτυχής, ὅτι ἡδυνήθην νὰ σᾶς εὐαρεστήσω.

— Νὰ μὲ εὐχαριστήσετε, ἐψιθύρισε ὁ Δεβῶτ, φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ λαίμου. Εἴσθε πολὺ μετριοφρων, κύριε !

— Πηγαίνετε λοιπόν νὰ εὑρετε τὴν σύζυγόν σας, εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ, γελῶν πρὸς τὸν Δεβῶτ, ὅστις ἀπῆλθεν ὑποκλινόμενος.

— Καὶ ἐγώ, εἶπεν ὁ Γεράρδος, θὰ μεταβῶ πρὸς τοὺς ὀλίγον ἀπέχοντας ἐντεῦθεν φίλους μας, τοὺς ὁποίους φοβοῦμαι ὅτι ἀφήκαμεν ὀπισθεν, ἔνεκα τῆς ταχύτητός μας.

— Μάλιστα, πῆγαινε· τοῦλάχιστον πρέπει ὁ κύριος τροφοδότης νὰ σᾶς παραχωρήσῃ φιλαξενίαν εἰς τὸν οἶκόν του, εἶνε χρέος του. Ὁ ἀγαπητὸς προγεγραμμένος Βελαίρ, προσέθηκε χαμηλοφώνως, καὶ σὺ φίλτατε Λαβερνῆ, θὰ εἰσθε ἐδῶ ἐξαίρετα, τρέξε, τρέξε !

Ὁ Γεράρδος μάλιστα εἶχε προχωρήσει, ὅτε ἀνέυρε τοὺς συντρόφους του, ὀρθίους ἐπὶ τῶν ἀναβολῶν καὶ ἐπισπεύδοντας τὸ βᾶδισμα τῶν ἵππων των διὰ τῶν πτερνιστῆρων καὶ διὰ τῆς φωνῆς, ὅπως προφθάσωσι τοὺς προχωρήσαντας, περὶ ὧν ἤρξαντο ἤδη ν' ἀνησυχῶσιν.

Ὁ ἀββάς εἶχεν ἀπολέσει τὸν πῖλόν του καὶ ἐν τῶν σανδαλίων του, ὁ δὲ Βελαίρ ἐκραύγαζε καλῶν τὸν Γεράρδον μεγαλοφώνως.

— Ἡσυχάσατε, φίλοι μου, εἶπεν ὁ Γεράρδος· τίποτε δὲν συνέβη παρὰ μόνον, ὅτι ἐσώσαμεν τὴν ζωὴν ἐνὸς ἀνθρώπου,

ὅστις θὰ μᾶς προσφέρῃ καλὸν δεῖπνον πρὸς ἀνταμοιβήν.

— Δόξα τῷ Θεῷ! εἶπε στεναζὼν ὁ Ἰασπίνος, ὅστις ἔπεσε μᾶλλον ἢ κατῆλθε τοῦ ἵππου στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Γεράρδου, ὃν ὁ Βελαιρ ἐκράτει διὰ τῆς ἄλλης χειρός.

Τοιοιουτρόπως εἰσῆλθον εἰς τὸν πύργον, μέχρι τῆς πεφωτισμένης αἰθούσης, ἐντὸς τῆς ὁποίας εὕρισκετο ἤδη ὁ Ρυβαντέλ.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Δεβὼτ καθήρχετο τὴν κλίμακα, προηγούμενος τῆς Βιολέττας, ἥτις ἐπεθύμει νὰ προσφέρῃ πρὸς τοὺς ἐλευθερωτάς της ἐνθέρμους εὐχαριστίας.

— Κύριοι, ἰδοὺ ἡ σύζυγός μου! ἀνέκραξεν ὁ Ἀμφιτρώων, φωτίζων διὰ τριφύτου κηροπηγίου τὸ θελκτικὸν πρόσωπον τῆς Βιολέττας.

Ὁ Βελαιρ πελιδνός, ὀπισθοχώρησεν. Ἡ Βιολέττα ἀφῆκε κραυγὴν ὑπόκωφον.

Ἡ κραυγὴ καὶ ὁ τρόμος παρῆλθον ἀπαρτήρητοι διὰ τὸν Δεβὼτ, ὃν ὁ Ἰασπίνος ἔσπευσε νὰ ἐναγκαλισθῇ.

Ἄλλ' ὁ Γεράρδος καὶ ὁ Ρυβαντέλ εἶχον παρατηρήσει τὰ πάντα. Καὶ ὁ μὲν στρατηγὸς οὐδὲν ἐνόησεν, ὁ δὲ Γεράρδος ἐθλίβη βλέπων τὴν ἀπελπισίαν, τὴν ἐζωγραφημένην εἰς τὸ πρόσωπον τῶν δύο ἐραστῶν.

Ἀφοῦ καὶ ὁ Δεβὼτ περιεπτύχθη ἐνθέρμως τὸν Ἰασπίνον,

— Ὁ ἀνάδοχός μου, ἐδῶ! ἀνέκραξεν, ὁ ἀνάδοχός μου εἰς τὸν πύργον μου!.. μαζὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς κυρίους!.. Λοιπὸν... ὁ κύριος ἀξιωματικὸς θὰ εἶνε τότε ὁ κύριος Λαθερνῆ!..

— Αὐτὸς ὁ ἴδιος, εἶπεν ὁ Ἰασπίνος.

— Ἀληθῶς, ἐξηκολούθησεν ὅτ' ῥοφιδότης τὸ ὄνομα Λαθερνῆ μοι φέρει εὐτυχίαν! Τί σύμπτωσις! Φαντασθῆτε ὅτι εἰς τὸν οἶκον τοῦ κυρίου Λαθερνῆ, ἡ κάλλιον νὰ εἰπῶ, εἰς τὸν οἶκον τῆς κυρίας μητρός του, ὅταν ἐπήγαίνα μὲ τὰς προμηθείας μου εἰς Φλάνδρην, ἐπανεύρον κατὰ τύχην τὸν ἀνάδοχόν μου, ἓνα ἀνάδοχον τὸν ὁποῖον δὲν εἶδα ἔξ' ὀφθαλμοῦ ὅλας ὅλας εἰς τὴν ζωὴν μου — Τί καλὴ τύχη! Φαντασθῆτε ὅτι πλησίον τοῦ πύργου τοῦ Λαθερνῆ συνήντησα τὴν Βιολέτταν, ἥτις μόλις εἶχε μᾶθει τὴν ἀσθένειαν τοῦ πατρὸς της, καὶ ἥτις συνήνεσε νὰ μὲ ὑπανδρευθῇ! Φαντασθῆτε ὅτι εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ αὐτοῦ πύργου τοῦ Λαθερνῆ ἐνυμφεύθη τὴν Βιολέτταν! Φαντασθῆτε ὅτι εἰς τὸ παρεκκλήσιον τοῦ αὐτοῦ πύργου τοῦ Λαθερνῆ ἐνυμφεύθη τὴν Βιολέτταν! Φαντασθῆτε τέλος πάντων ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμὴν, ἀνευ τοῦ κυρίου κόμητος, θὰ ἤμην νεκρός. Μάλιστα! ἂν ὁ κύριος Λαθερνῆ ἐβράδυνεν ἐν δευτερόλεπτον, ποῦ ἤμπορούσε νὰ συμβῇ, ἐν τούτοις ἐν δευτερόλεπτον σὰς λέγω, ἀνάδοχέ μου, ἂν ἐβράδυνεν, ἡ σύζυγός μου θὰ ἦτο χήρα... καὶ τί χήρα!.. Ὅριστικῶς, ὁ κύριος Λαθερνῆ εἶνε πάντοτε δι' ἐμὲ ἀφορμὴ εὐτυχίας!

Ὁ Βελαιρ ἔστρεψε τοὺς ὀφθαλμούς του

πρὸς τὸν Γεράρδον μετ' ἐκφράσεως ἀνεκφράστου λύπης καὶ εὐγενοῦς ἐπιπλήξεως· ἔπειτα οἱ ὠρατοὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐκλείσθησαν καὶ ὁ νεανίας ἔπεσεν ὡς κεραυνόπληκτος εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου του.

Ἐνθ' δὲ ἕκαστος ἦτο οὕτως ἀπησυχολημένος καὶ κατεχόμενος ὑπὸ τῶν ἐντυπώσεων ἐκείνων, ἡ κεφαλὴ τοῦ Λαγομπερζ, ἡλλοιωμένη τὴν ὄψιν, ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν. Ὁ μοναδικὸς ὀφθαλμός του, διαστελλόμενος ἐκ τῆς ἐκπλήξεως καὶ τοῦ τρόμου, προσηλοῦτο ἀπλήστως ἐπὶ τοῦ Βελαιρ, ὅστις δὲν ἔβλεπεν αὐτόν. Ὁ σκελετώδης ἀνὴρ, βεβαιωθεὶς ὅτι κανεὶς δὲν τὸν εἶδε καὶ δὲν τὸν ἀνεγνώρισε, κατέστειλε τὴν παραφορὰν ἀγρίας χαρᾶς καὶ ἐξηφανίσθη ὡς σκιά, εἰς τὸν προθάλαμον.

Ὁ Γεράρδος δι' ἐνθαρρύνσεων καὶ υποσχέσεων καθυσύχασε τὸν Βελαιρ. Ὁ Ἰασπίνος ἔπαυσεν ἐναγκαλιζόμενος τὸν Δεβὼτ, ὅστις εἶχεν ἐξαντλήσει πάσας αὐτοῦ τὰς θωπείας καὶ ἀνέκτησε τὴν χρῆσιν τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ Βιολέττα εἶχεν ἀρχίσει νὰ κλονίζηται καὶ ν' ἀναζητῇ στήριγμα, ὅπερ προσέφερεν αὐτῇ εὐγενῶς ὁ γηραιὸς στρατηγός.

— Εἶχε γίνεαι λόγος νὰ δειπνήσωμεν μού φαίνεται; εἶπεν ὁ Ἰασπίνος μὲ τὴν λεπτὴν φωνήν του.

— Ὡ! ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ ἀνκαστενάζων, νὰ δειπνήσετε!.. Πῶς τὸ λέγετε αὐτὸ μὲ τόσην ἀφέλειαν, ἀνάδοχέ μου!.. Νὰ δειπνήσετε!.. Αὐτὸ καὶ τίποτε ἄλλο δὲν ἔκαμνον ὅλην τὴν ἡμέραν ἐδῶ! Δέκα χιλιάδες ἀνθρώποι ἐπρογευματίσαν, ἐγευματίσαν καὶ ἐδειπνήσαν εἰς τὴν οἰκίαν μου, ἀγαπητέ μου ἀνάδοχε... νὰ δειπνήσετε!..

Ἡ ἑξαψὶς τοῦ Δεβὼτ προῦκάλεσε τὸν ἀσθεστον γέλωτα τοῦ στρατηγοῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ Γεράρδου.

— Δὲν ἔχω οὔτε μίαν ψίχαν ξηροῦ ἄρτου, οὔτε μίαν στάλαν ξεῖδι διὰ νὰ προσφέρω ὡς γαμήλιον γεῦμα εἰς τὴν προσφιλεῖ αὐτὴν σύζυγον, διὰ τὴν ὁποίαν πρὸ ὀλίγου ἐτοιμαζέτο βασιλικὸν συμπόσιον ἑκατὸν μαγείρων! Νὰ κοιμηθῇ τις χωρὶς νὰ γευματίσῃ σήμερον! εἰς πύργον ὅπως ὁ ἰδικός μου! Ν' ἀποθάνῃ τῆς πείνας μέσα εἰς ἓνα κτῆμα ποῦ ἀξίζει μισὸ ἑκατομμύριον...!

— Σὰς ἀπομένει ἓνα πρᾶγμα καλλιτέρον ἀπὸ τὸ δεῖπνον, εἶπε θαρραλέως ὁ Ρυβαντέλ παρατηρῶν τὴν Βιολέτταν διὰ προκλητικὸν βλέμματος, χωρὶς νὰ υποπτεύῃ ὅτι ἐβύθιζε νέον ἐγχειρίδιον εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Βελαιρ.

— Ἀληθῶς! ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ μὲ θριαμβευτικὸν ἦθος, μού μένει ἡ σύζυγός μου!

Καὶ προῦχώρησε μὲ ἀνοικτάς τὰς ἀγκάλας καὶ μὲ προκλητικὸν στόμα πρὸς τὴν Βιολέτταν, ἥτις ὀπισθοχώρησεν αἰδημόνως ἀπωθοῦσα αὐτόν.

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν ὁ Ρυβαντέλ, ἀφοῦ δὲν ἔχετε τίποτε νὰ μᾶς προσφέρετε, πρέπει τότε νὰ γευματίσω ἐν Βαλενσιέννῃ μεθ' ὧν αὐτῶν τῶν πριγκίπων, γνησίων καὶ νόθων. Θὰ ὑπάγω. Ἄλλως τε πρέπει

νὰ ἐκανοποιηθῶ ἀπαγχονίζων ἓνα ἢ δύο σκαπανεῖς διὰ τὰς παρεκτροπὰς των καὶ τὴν αὐθάδειάν των.

— Ἐνὰ ἀπὸ τὸ Βερρὺ πρὸ παντός, ἀνέκραξεν ὁ Δεβὼτ, ἓνα μικρὸν ξανθόν, τὸν ὁποῖον διέκρινα, διότι μοῦ ἔσφιγγε τὸν λάρυγγα περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Πολὺ καλὰ, θὰ τὸν εὕρωμεν αὐτὸν καὶ σεῖς, κυρία, ἔχετε τινα νὰ μοι συστήσετε μετὰξὺ ἐκείνων, οἵτινες σὰς ἐνώχλουν; ἀναμνήσθητε καλῶς! προσέθηκεν ὁ εὐθυμος στρατηγός, ὅστις ἦτο πεπρωμένον φαίνεται, τὴν ἐσπέραν ἐκείνην νὰ κάμνῃ ἐκ περιτροπῆς τὴν Βιολέτταν νὰ ἐρυθρίῃ ἢ νὰ ὠχρίῃ.

Ἡ Βιολέττα ἠρυθρίκασε πράγματι, ἀλλ' ἐσιώπησεν.

— Χαίρετε, λοιπὸν, προσέθηκεν ὁ Ρυβαντέλ, χαῖρε εὐτυχὲς ζεῦγος.

Ὁ Γεράρδος ἔσπευσε νὰ τῷ εἴπῃ ὅτι δὲν ἐννόει ν' ἀφήσῃ αὐτὸν νὰ ἀναχωρήσῃ ἀνευ συνοδείας. Ὁ Ἰασπίνος ἀντέστη εἰς τὴν πρότασιν τοῦ Γεράρδου.

— Ὁ στρατηγός, εἶπεν, ἔχει ὀλόκληρον στρατὸν πρὸς ὑπεράσπισίν του, σὺ τοῦναντίον, κύριε Λαθερνῆ, τρέχεις μέγαν κίνδυνον, ἂν σὲ συναντήσῃ κανεὶς.

Ὁ Γεράρδος ἐπέβαλε σιγὴν εἰς τὸν ἀββᾶ διὰ νεύματος φιλικοῦ.

— Εἶνε περίπατος δύο ὥρων, ἀπήντησεν.

Ὁ Δεβὼτ ἔσπευσε ν' ἀνοίξῃ τὰς θύρας εἰς τὸν σωτήρᾶ του. Ὁ Ἰασπίνος παρεκάλεσε τὸν στρατηγὸν διὰ τῆς φωνῆς καὶ τοῦ βλέμματος, συνιστῶν αὐτῷ ν' ἀποπέμψῃ τὸν Γεράρδον ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ὁ Γεράρδος εὕρων μόνον τὴν Βιολέτταν, τῇ εἶπε χαμηλοφώνως.

— Εἶνε δυνατόν, κυρία, νὰ ὑπὴρξατε τόσον σκληρά, ὥστε νὰ λησμονήσῃτε τοιοιουτρόπως καὶ νὰ θυσιάσῃτε ἓνα θελκτικώτατον νέον;...

— Κύριε... ἐψιθύρισε ἡ Βιολέττα τεταραγμένη.

— Κατεστρέψατε τὸν πτωχὸν αὐτὸν Βελαιρ, προσέθηκεν ὁ Γεράρδος, εἴθε ὁ πλοῦτος τοῦ Δεβὼτ νὰ σὰς ἀποζημιώσῃ διὰ τὴν ἀπώλειαν τόσον πιστοῦ ἐραστοῦ!

— Πιστοῦ! ἀνέκραξεν ἡ Βιολέττα μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς· καὶ μὲ βιασιότητα προδίδουσαν τὸ ἀληθὲς αἰσθημά της· πιστὸς αὐτὸς ὁ ἀστατός, ὅστις ἔφυγεν πρὸ τριῶν μηνῶν χωρὶς νὰ μὲ ἐνθυμηθῇ!

— Ἀ! κυρία, ἔφευγε τὸν Λουβοᾶ καὶ τὴν Βαστίλλην.

Ἡ Βιολέττα συνῆψε τὰς χεῖρας μετὰ παραφορᾶς καὶ ἀπῆντησεν.

— Καὶ διατί δὲν μοι ἔγραφε τότε; ἐγὼ θὰ ἐπερίμενα!..

— Πολλάκις σὰς ἔγραψεν· ἀλλ' αἱ ἐπιστολαὶ του ὑπεξήρθησαν ἰσως, καὶ ἐνθ' σὰς ἐπέτιμα αὐτὸς ἐπίσης, διότι τὸν ἐλησμονήσατε, σεῖς ἐδικαιώσατε τὴν ὑπόψιν του!

— Κύριε, ἤθελον νὰ σώσω τὸν πατέρα μου, πτωχὸν γέροντα καὶ ἐγκαταλειμμένον!

— Ὁ πατήρ σας θὰ ζήσῃ, ἔστω· ἀλλὰ

θὰ φονεύσῃτε τὸν Βελαίρ. Παρατηρήσατέ τον, εἶνε ζῶν ἄνθρωπος ἢ σκιά.

Ἡ Βιολέττα ἐπέθηκε τὰς χεῖράς της ἐπὶ τῆς καρδίας αὐτῆς, ἥτις ἠσθάνετο ἀπερίγραπτον ἄλγος.

— Φεῦ! εἶπεν, ἀπώλεσα λοιπὸν τὰ πάντα, διότι ὁ πτωχὸς μου πατὴρ ἀπέθανεν ἤδη πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν.

Ἐπεται συνέχεια.

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Αὐτὴ βέβαια δὲν εἶνε ἡ κλέπτρια, ἐπιθύρισε. Δὲν παγοδρομεῖ κανεὶς ὅταν πρὸ μικροῦ ἔχει κόψῃ τὸ χέρι του. Ἰσως ὅμως τὴν εἶχε στείλει καὶ ἡ καθ' αὐτὸ κλέπτρια γιὰ νὰ μὲ σύρῃ εἰς τὴν ἐνέδραν.

Διάβολε! πρέπει ν' ἀνοίξω τὰ μάτια. Βαδίζω ἀπάνω, σὲ παγίδας, εἰς τὸ ἐξῆς μακρὰ ἀπὸ τῆς ἔμμορφας γυναίκας, καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, θὰ κάνω καλὰ ἂν πάγω στὸν ἀστυνόμο καὶ τοῦ πῶ τί μοῦ συμβαίνει. Ἀλλὰ τότε θὰ ἐκθέσω τὸν Βινιόρ καὶ ἡ ἐξαδέλφη μου θὰ τὰ ἔχῃ μαζὺ μου, διό καὶ ἡ ὑπόθεσις θὰ στραφῇ κατὰ τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ.

Ὅχι, ὄχι, πρέπει νὰ ἐξακολουθήσω τὸν πόλεμον δι' ἐξόδων μου, ἔστω καὶ ἂν μοῦ κοστίσῃ τὸ δέρμα μου. Ἐπροχώρησα πολὺ, ὥστε δὲν εἰμ' ἐνδεὴς νὰ σταθῶ. Ὁρκίσθην πῶς θ' ἀνακαλύψω μόνος μου τοὺς κλέπτας καὶ πρέπει νὰ φυλάξω τὸν ὄρκον μου.

Ὁ Μάξιμος ἔτρωγεν ἤδη τὸ τελευταῖόν του ὄστριον διαλογιζόμενος ταῦτα ὅτε εἶδεν εἰσερχόμενον τὸν κύριον Βιλαγῶς, πρῶτην ταύτην φορὰν μετὰ τὴν ἐσπερίδα τοῦ σκέτιν.

Ἡ συνάντησις δὲν τῷ ἐφάνη δυσάρεστος. Ὁ Οὐγγρος ἱατρός ἦν εὐχάριστος σύντροφος εἰς τὸ φαγητόν. Ἦξευρε πολλὰ καὶ ἐδύνατο περὶ πάντων νὰ ὁμιλῇ.

Ἔβη πρὸς τὸν Μάξιμον τείνων τὴν χεῖρα καὶ μειδιῶν. Τῷ ἐξέφρασε τὴν εὐαρέσκεϊάν του ὅτι τὸν συνήντα καὶ ἐκάθησε παρ' αὐτῷ.

— Δὲν σὰς βλέπομε πειά, τῷ εἶπεν ὁ Μάξιμος. Τόσαις φοραῖς ἐπῆγα εἰς τὴν Λέσχην χωρὶς νὰ σὰς συναντήσω.

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ὁ Βιλαγῶς· ἐπέρασα τρεῖς τέσσαρας νύκτας δίπλα σὲ μιὰ ἄρρωστη ποῦ ἐκινδύνευε. Τὴν ἔσωσα ὅμως καὶ ἀπὸ σήμερα θάρχισωμε τὸ νῦν εἰς τὸ πείσμα τοῦ λαίμου καὶ τῆς λαρυγγίτιδος ποῦ εἶν' ἐπιδημία. Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὅλαι μου αἱ πελάτιδες βήχουν καὶ εἶμαι ἄνω κάτω.

Καὶ διέταξε δύο κοτελέτας καὶ αὐγὰ μὲ ἄμανίτας.

— Εἰδάτε τῆς ἐφημερίδας σήμερα τὸ πρῶτ; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος.

— Ὅχι. Ἡ ἀλήθεια εἶνε πῶς δὲν δια-

βάζω ποτέ μου. Ἡ πολιτικὴ δὲν μ' ἀρέσει καὶ τὰ νέα τὰ μανθάνω ἀπὸ τῆς βίβλιας μου, γιὰτὶ ἐπισκέπτομαι ὅλο γυναικας, ἐκεῖναις τὰ ἔξουσιν πολὺ καλὰ.

— Ὡστε γνωρίζετε, τὴν ὑπόθεσιν τοῦ χεριοῦ ποῦ ἔκλεψαν εἰς τὴν Μόργκ.

— Ναί, ἔμαθα. Περίεργο πρᾶγμα. Νὰ μὴ φοβοῦνται τὸν Ποινικὸν Κώδικα καὶ νὰ πᾶνε νὰ κλέψουν πρᾶγμα ποῦ χρησιμεύει εἰς τὴν ἀνατομίαν! Τίποτε δὲν εἶνε πλέον ἱερὸν διὰ τοὺς κλέπτας.

— Καὶ τί σκέπτεσθε γιὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν;

— Τί διάβολο θέλετε νὰ σκεφθῶ! Ὅ, τι μοῦ εἶπαν ἔξω, καὶ δὲν ἔχω τὴν ἐλαχίστην ἱκανότητα νὰ μαντεύω τὰ αἰνιγμάτα, ἄλλως τε πολὺ ὀλίγον μ' ἐνδικοφύρου ὅλ' αὐτά!

Ἦτέ μου ὅμως καὶ τὸ τέλος τοῦ μυθιστορήματος, τοῦ ὁποίου εἶδα τὴν ἀρχήν. Θὰ εἶνε πλέον εὐχάριστον.

— Τίνος μυθιστορήματος;

— Τοῦ δικοῦ σας, τοῦ σκέτιν. Μήπως εἶνε ἀδιακρίσια, νὰ σὰς ἐρωτήσω πῶς ἐτελείωσεν ἡ ὑπόθεσις μὲ τὴν καλλονήν, τὴν ὁποίαν ἀνεκάλυψα;

— Πολλὰ κακὰ, φίλτατε ἱατρέ.

— Ἀλήθεια; Κ' ἐμὲ μοῦ φάνηκε πῶς ἐφύγατε μαζὺ.

— Πράγματι, μοῦ ἐπέτρεψε νὰ τὴν συνοδεύσω, καὶ ἐπωφελήθην τῆς περιστάσεως, ἀλλὰ δὲν εἶχα προῖδει τὴν λύσιν τῆς κωμωδίας. Μήπως σὰς ἀφῆκεν εἰς τὴν θύραν τοῦ σκέτιν; Τὴν ἐπερίμεναν;

— Μπᾶ, ὄχι! Ἐδέχθη ἀνευ δυσκολίας τὴν συνοδίαν μου. Δὲν ἤθελε νὰ πάρωμε ἅμαξιν, καὶ ἔτσι τῆς ἐπρόσφερα τὸν βραχίονά μου. Μὲ ὠδήγησε σ' ἐμὲ μιὰ γειτονιά ποῦ δὲν τὴν ἤξευρα πολὺ - πολὺ, καὶ ὅταν ἐφθάσαμε στὸ σπίτι της, μοῦ εἶπε: «καλὴ νύκτα» κ' ἐμβῆκε μέσα.

— Πᾶρα πολὺ ἄγρια.

— Καὶ δὲν εἶνε μόνον αὐτό. Ὅταν ἐπέστρεψα ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴ μου αὐτὴ, μὲ πῆραν ἀπὸ πίσω μερικοὶ λωποδύται, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐγλύτωσα τῇ βοηθείᾳ ἑνὸς παιδιοῦ, τὸ ὁποῖον ἔχει ὁ θεὸς μου εἰς τὸ γραφεῖον. Αὐτὸ μοῦ ἔδειξε τὸν δρόμον, καὶ μοῦ βόηκε ἅμαξα.

— Διάβολε! Ἡ κυρία αὐτὴ μοῦ φαίνεται πολὺ ὑποπτος καὶ φοβοῦμαι ὅτι ἦτο συνεννοημένη μὲ τοὺς λωποδύτας, οἱ ὁποῖοι σὰς ἐκυνήγησαν.

— Κ' ἐγὼ τὸ ὑποπτεύομαι, ἀλλὰ δὲν τολμῶ νὰ τὸ πιστεύσω. Αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἔχει τρόπους πριγκιπέσσης.

— Τὰ φαινόμενα πολλάκις ἀπατῶσι, πρὸ πάντων εἰς τὸ Παρίσι. Σ' αὐτὴ τὴν πόλιν ἡ γυναῖκες ἐξευγνίζονται ἀπὸ τὴν μιὰ μέρα εἰς τὴν ἄλλη. Στοιχηματίζω νὰ πάρω μιὰ γυναῖκα τοῦ δρόμου, μὰ ὥραία, νὰ τὴν ντύσω καθὼς πρέπει, νὰ τὴν βάλω σ' ἐμὲ πολυτελὲς σπίτι καὶ ἔπειτα νὰ τὴν περάσω γιὰ μεγάλη κυρία. Μ' ἐνὸς μηνὸς διδασκαλίαν θὰ σοῦ κάνῃ τὴν δούκισσα ἀριστοῦργημα.

— Ναί, πράγματι· ἀλλὰ ἔμπορὸν νὰ ὀρκισθῶ, ὅτι αὐτὴ ἡ μελαγχροινὴ δὲν ἦ-

τανε ποτέ τοῦ δρόμου. Ἐρῶ ἐγὼ ἀπ' αὐτὰ εἶνε ἀπὸ τῆς καλαῖς.

— Πῶς ὀνομάζεται;

— Μοῦ εἶπεν ἓνα ὄνομα ἔτσι στὰ κοινοῦ, πολὺ κοινὸ, κυρία Σερζάν.

Σὲ βεβαιῶ, ἱατρέ, αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶνε αἰνιγμα. Καὶ νὰ δῆς ποῦ εἶνε καμποσας μέραις, ποῦ ὅλο ἀσυνήθη πράγματα μοῦ συμβαίνουν. Φαντάζεσθε ποτέ, ὅτι ἐκεῖνος ὁ μικρὸς ὑπηρέτης εἶνε συστημένος εἰς τὸν θεῖόν μου ἀπὸ μίαν πλουσιωτάτην ξένην, τὴν ὁποίαν γνωρίζετε τοῦλάχιστον ἐκ φήμης, τὴν κόμησσαν Γιάλτα;

— Ἄν τὴν γνωρίζω; Εἶνε μιὰ ἀπὸ τὰς καλλιτέρας πελάτιδας μου. Τώρα πρὸ μικροῦ μ' ἐφώναζε, καὶ θὰ περάσω ἀπὸ κεῖ, ἀφοῦ φάγω.

— Περίεργον! Ὁ θεὸς μου μοῦ εἶχε πεί, ὅτι ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Νίκαιαν ἢ τὸ Μονακὸ.

— Ἐπῆγε πράγματι, ἀλλ' ἐπέστρεψε χθές. Φαίνεται ὅτι τὸ ταξεῖδι δὲν τὴν ὠφέλησε, ἀφοῦ ἔχει ἀκόμη τὴν ἀνάγκη μου.

— Ἐ! ἀφοῦ εἴσθε ὁ ἱατρός της, θὰ μοῦ δώσετε μερικὰς πληροφορίας. Ἀκούω πάντα νὰ μιλοῦν γι' αὐτὴν τόσα παράδοξα καὶ φανταστικὰ πράγματα, ποῦ δὲν εἰξεύρω τί νὰ σκεφθῶ. Μοῦ φαίνεται ὅτι πριγκιπέσσα τῆς Χαλιμάς.

— Σχεδὸν κατὰ τέτοιο εἶνε, εἶπε γελῶν ὁ κύριος Βιλαγῶς.

— Ἀλλὰ τέλος ποῦ εἶνε τὸ πριγκιπέτο της;

— Πολλὰ μοῦ ζητεῖτε. Ἐρῶ μονάχα, πῶς εἶνε πᾶρα πολὺ πλουσία, καὶ ἔχει γούστα πολὺ ἰδιότροπα. Δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ σταθῇ εἰς ἓνα μέρος. Πρὸ καιροῦ εἶχε φύγει γιὰ τὴν Ἰταλίαν, καὶ μοῦ εἶπε πῶς θὰ μείνῃ ἐκεῖ τὸν χειμῶνα. Δὲν εἶχε περάσει μιὰ βδομάδα καὶ ἐγύρισε πίσω. Γι' αὐτὸ λοιπὸν δὲν θὰ μοῦ φανῇ παράξενον, ἂν αὐριο φύγῃ νὰ ἐπισκεφθῇ τὰς πηγὰς τοῦ Νείλου.

— Φαίνεται πῶς ὅλαι αἱ Ρωσίδες εἶναι ἔτσι γεννημέναις.

— Δὲν πιστεύω ὅμως νὰ εἶναι Ρωσίδες.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἱατρέ. Τὸ ἐνδιαφέρον ποῦ δεικνύει γι' αὐτὸ τὸ παιδί, καθὼς μοῦ εἶπαν, προέρχεται δι' ἐυγνωμοσύνην ὑπηρεσίας, τὴν ὁποίαν ὁ πατὴρ τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ, ὅτε ἦτο αἰχμάλωτος εἰς Ρωσίαν, προσέφερεν εἰς τὸν πατέρα τῆς κομῆσσης.

— Πιθανὸν ὅτι κατώκησεν εἰς Ρωσίαν κατὰ τὴν παιδικὴν τῆς ἡλικίαν, ἀλλ' εἶμαι σχεδὸν βέβαιος ὅτι εἶνε ὑπὸ ἡγεῖα τοῦ Σουλτάνου.

— Μπᾶ! Μήπως ἐδοκίμασεν ἀπὸ κανὲν χαρέμι; Αὐτὸ δὲ θὰ ἦτο ἀριστοῦργημα.

— Ὅχι, ἀλλ' ἐγεννήθη εἰς μίαν ἐπαρχίαν τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας, καὶ ἐνυμφεύθη ἓνα Ἑλληνα, ἀπὸ τὰς φαναριωτικὰς οἰκογενεῖας, αἱ ὁποῖαι ἰσχυρίζονται ὅτι εἶνε ἀπόγονοι τῶν αὐτοκρατόρων τοῦ Βυζαντίου.

— Καὶ ὁ ἐνδοξος αὐτὸς σύζυγος ἀπέθανεν, ὑποθέτω.